

retlig Disposition over disse Midler", og at „denne Opfattelse roffes ikke derved, at Henlæggelsen af Staten tilhørende faste Eiendomme til Universitetet ofte er blevet fuldbyrdet ved Udsædigelsen af Skjode og deslige", naar jeg læser dette, siger jeg, er jeg bleven noget betænkelig derved. Det staar for mig i sin Almindelighed idetmindste som en Parador, at det, at udstede et Skjode, skulde være en Maade: at give Lov paa. Men det er det, der følger af dette. Jeg nærer aldeles ingen Tvivl for mit Vedkommende om, at de Midler, der ved Skjode eller paa anden Maade ere henlagte til Universitetet, ikke ligge der anderledes, end at de fuldt ere undergivne Regeringens og Lovgivningsmagtens forenede Dispositioner; men videre kan jeg heller ikke gaa, og jeg tillader mig at nære nogen Tvivl om, hvorvidt man vilde have givet den her fremsatte Fortolkning saa glat, om jeg tør yttre mig saaledes, dersom Universitetet havde været i den Stilling, at det i pekuniær Henseende kunde have staaet paa sine egne Ben. Disse Bemærkninger, som jeg har tilladt mig at gjengive efter Lovforslagets Motiver, gjøre paa mig det Indtryk, at de maasse ere en lille Snør efter Kommunitetets Midler, efter de mange rare Penge, som nu ere der at faae, og som man ønsker at faae, og at der ikke, hverten for Folkethingets eller for Andes Vedkommende, er stet nogen stor Grobning ved, at dette nu engang er fremfat saaledes i Kommissionens Betænkning, og i Regeringens Motiver; men at det maasse, som det ærede Medlem for Solbak Amts 3die Valgkreds (Tauber) antydede, ikke er Andet end et Ord, man ganske vist har ladet falde, men som man under visse Omstændigheder kan være tilbøjelig til at tage op igjen. Der er talt forskjelligt om, hvorvidt det var at vise en Mistillid, at forlange en Stilling for Universitetet som den, der er begjæret i det foreliggende Lovforslag, en Mistillid maasse, navnlig mod den folkelige Bevægelse, som jo dog har havt nogen Betydning baade tidligere og i de senere Aar her i Landet. Jeg er ikke istand til at opfatte den hele Bevræbelse, som har fremkaldt dette Lovforslag, anderledes end som Forsøg paa at give Universitetet en Særstilling af en saadan Beskaffenhed, at disse folkelige Bevægelser, som man nu engang fra en vis Side ikke har saa stor Tillid til, ikke skulde kunne paa nogen Maade influere paa Universitetets Stilling. Naar jeg saaledes ser, hvad en æret Landsthingsmand har udtalt i Landsthinget — det findes i Tidenden Sp. 242 — saa siges der om disse Midler, at de „ikke bør konkurrere med de Forbringer, som reises i enhver Samfundsinteresses Navn, men at der maa være sikret dem en særlig forløbs og fortrinlig Fyldestgjørelse derigjennem, at det Indbegreb af Midler, der behøves til deres Fyldestgjørelse, eengang for alle er sat til Side", og, naar en anden æret Raler i Landsthinget, Sp. 254, har omtalt, at Universitetets

Stilling, dersom en Lov som denne ikke bliver vedtagen, vistnok kunde blive præfer — Ordene lyde saaledes, at Universitetet „hører til de Institutioner, som man ikke bør udsætte for en Eksistens, der under visse Forudsætninger kan blive i den Grad præfer, som man paa mange Steder og til mange Tider har set Forholdene medføre", saa kan jeg ikke opfatte disse Ytringer — og de staa ikke isolerede — som Andet, end at man nu engang har villet staa Universitetets Stilling saa fast som muligt for at sikke det mod saadanne Bevægelser, som ellers alt det Andet maa blive paavirket af. Jeg kan saa godt forstaa den Bevræbelse; men jeg vil som en Del af Universitetet sige, at jeg kan ikke dele den Stemning eller den Tanke, der ligger til Grund derfor. Det er aabenbart, at man vil lade Universitetet blive en særlig Bestyttelse til del fra den Side; men, naar jeg tænker tilbage, har jeg i mange Aar ikke kunnet lufte Diet for — og jeg kan erindre mange Exempler derpaa, som jeg i dette Dieblit ikke skal nævne — at, naar der fra den politiske Side er blevet en eller anden Ting en særdeles Bestyttelse til del, saa har denne Ting havt det Uheld — jeg siger ikke, at det er en Følge af Bestyttelsen, men det er saaledes — at undergaa en Banskæbne. Jeg siger derfor: vestigia terrent. Som en Ven af Universitetet og den videnskabelige Dannelse, og det vedkender jeg mig at være, tror jeg, at Universitetet er bedst tjent med ikke at faae en saadan særlig Bestyttelse. — Der er fra flere Sider reist Spørgsmaal med Hensyn til dette Lovforslags Overgang til 2den Behandling. Efter det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Solbak Amts 3die Valgkreds (Tauber), og hvori han navnlig henviser til, at det kunde være ønskeligt, at denne Sag gik over til Finantsudvalget, for at Universitetets Forhold der yderligere kunde blive tagne under nøiere Overveielse, kan jeg ikke have Noget imod at stemme for Sagens Overgang til 2den Behandling.

Scharling: Det var en meget nem og billig Fremgangsmaade, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) idag brugte overfor, hvad der er fremkommet fra den Side, hvortil jeg hører, ved at sige, at der slet Intet var fremkommet, at der intet Indhold var i vor Argumentation, og at der slet ikke var blevet givet Svar paa, hvad de Herre havde spurgt om. Jeg skal ikke trætte det ærede Thing med at gjentage, hvad jeg allerede engang har sagt, men blot udtale, at jeg tror i mit første Foredrag aabent og ligefremt og — det tør jeg sige overfor det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buss) — uden den mindste Bagtænke at have paavist, hvad der efter min Mening skulde naas og vindes ved det foreliggende Lovforslag. Jeg skal kun gjentage og stærkt hævde